

REJSEN - en musikfortælling af Paul Banks og Charlotte

Tænk, hvis ting kunne tale!

REJSEN begynder i Sverige og følger en lille guitars forunderlige rejse mellem skiftende ejere og over Atlanterhavet til USA. Fire af sangene kan høres på www.bankshalberg.dk

Tekst: Paul Banks (se nedenstående tekst)

Musik: Paul Banks og Charlotte Halberg

REJSEN er udkommet på CD. Kan bestilles på www.bankshalberg.dk/cder.html

REJSEN (Halberg)

For nøjagtigt 100 år siden boede der i Sverige en mand, som hed Carl. En morgen stod Carl op og begyndte at gå. Han gik ud ad gaden, og da han kom ud af byen gik han videre ad landevejen. Da han havde gået i tre-fire timer, syntes han nærmest, at han bare lige var blevet varm, og så gik han videre. Da det blev aften kom han til en bondegård. Han bankede på døren og spurgte, om han måtte få et sted at sove og noget at spise. Til gengæld ville han gerne lave noget arbejde for bonden. Han fik en varm seng, og næste morgen fik han morgenmad, og han fik også en spand med maling og en pensel, og så malede han bondens plankeværk. Da han var færdig med det, gik han videre. Den ene dag tog den næste, og uger blev til måneder, og Carl gik og gik. Da der var gået et par år havde han spadseret hele Sverige rundt. Efter endnu nogle år havde han gået hele Sverige rundt 3-4 gange.

En dag var Carl i en stor by, som hedder Gøteborg. Han fik øje på en lille smal gade, som han ikke havde set før. Midt på den lille, smalle gade var der en stor bunke skrammel og skrald, og midt i skraldet og skrammelet var der en fin lille guitar. Folk smider da også de mærkeligste ting ud, tænkte Carl, og så tog han naturligvis guitaren med sig. Carl var ikke vildt hurtig til at lære nye ting, men han øvede rigtig meget og efter nogle måneder havde han lært sig at spille en melodi, som lød sådan her: (Intro "...Og da han havde fundet på melodien, digtede han nogle ord, som passede til...)

CARLS SANG (Banks)

*Jeg går ad landevejen
der er intet jeg skal nå
Jeg flytter bare fødderne
og de går på må og få
Jeg fløjter nogle toner
som bliver en melodi
og digter ord som får mig
til at smile indeni:*

*Hvis ting ku snakke
En gammel frakke
Tik tik takke
Hvis ting ku snakke*

*Jeg fandt en dejlig guitar
på gaden forleden dag
Den så lidt ensom ud
så den tog jeg mig af
Nu går jeg rundt og spiller
for jeg kan li' dens klang
og jeg er blevet spillemand
for jeg har lavet denne sang:*

*Hvis ting ku snakke
En gammel frakke
Tik tik takke
Hvis ting ku snakke*

*Det er nemt at være mopset
Det kan da enhver
og alle kan blive vrede
det er ikke så svært
Men vil man smile indeni
så kan man øve sig
mens man klimprer på sin guitar
og går på landevejen*

*Hvis ting ku snakke
En gammel frakke
Tik tik takke
Hvis ting ku snakke*

*Nogen siger jeg er tosset
de siger jeg er et fjog
og jeg er da heller ikke
hverken dygtig eller klog
men jeg kan gå i mange timer
uden mindste hvil
mens jeg spiller på min guitar
og synger noget i denne stil*

*Hvis ting ku snakke
En gammel frakke
Tik tik takke
Hvis ting ku snakke*

En dag mens Carl gik ud ad landevejen og spillede på sin guitar, som han plejede, skete der noget meget mærkeligt. Nogle pengesedler faldt ud af guitaren! Det var godt nok en fantastisk guitar, tænkte Carl. Han samlede pengesedlerne op, og så gik han rundt i lang tid og grublede og tænkte sig grundigt om. Carl var ikke vant til at have penge, så han skulle lige finde ud af, hvad han skulle bruge pengene til. Så kom han i tanker om, at nu han havde gået Sverige rundt 3-4-5 gange. Måske var det på tide at prøve noget nyt. Til sidst besluttede han sig for at købe en billet til Amerikabåden. Det var et stort skib, som sejlede over Atlanterhavet fra Sverige til USA. Dengang for næsten 100 år siden, da Carl gik rundt i Sverige, var der rigtig mange mennesker som ville til USA. De var helt sikre på, at der var meget bedre derover. Sejlturen tog et par uger, og hvis skibet sejlede ind i en storm, kunne det godt tage lidt længere. Hvis man havde rigtig mange penge, kunne man købe en billet, hvor man fik et soveværelse, en dagligstue og et badeværelse helt til sig selv. Men hvis man var lige som Carl og ikke havde ret mange penge, købte man en billet sammen med alle de andre fattige folk på nederste dæk nede i bunden af skibet, hvor der var store sovesale med køjesenge. På nederste dæk gyngede det, hver gang det blæste lidt, og man kunne hele tiden høre havet bruse og bølgerne slå mod skibssiden. Når man var på nederste dæk kunne man ikke se, om det var nat eller dag, for der var ingen køjer, for nederste dæk var under havets overflade. Men nede i bunden af skibet mødte Carl en mand som hed Peter, og Peter var god til at spille på alle mulige instrumenter.

SKIBETS BUND (Banks)

*Det gynger altid her
i skibets bund
og når det stormer
vælder vi lidt rundt
Og bølgerne slår
mens dagene går
for os der sover her
i skibets bund*

*Nogle af os
har familie med
mange andre er dog
kun sig selv*

*Og de savner mor og far
og alt det de ikke har
når de rejser her
i skibets bund*

*Det er mørkt
og der blæser en kold vind
men solen skinner
der hvor vi skal hen
Og om natten er der fest
på nederste dæk
når vi spiller op til dans
i skibets bund*

*Vi ved alle
hvor vi sejler hen
men ikke hvad der sker
når vi når frem*

*Men vi drømmer alle mand
om vores nye fædreland
når vi sover her
i skibets bund*

Carl var vant til at gå på landevejene. Nu var han på et skib – det var ganske vist et stort skib, men efter et par dage havde han set det hele, og for ikke at kede sig begyndte han at hjælpe lidt til på skibet. Nogle gange ryddede han af i restauranten, efter de fine gæster havde spist, andre gange skurede han gulv, da skibet nåede USA, var kaptajnen blevet så glad for Carls hjælp, at han spurgte, om han ville arbejde på skibet. Det ville Carl gerne.

Derfor stod Carl nu og sagde farvel til Peter, og som afskedsgave gav han guitaren til Peter. Nu skulle han ikke være spillemand mere, sagde han. Nu skulle han arbejde på skibet.

Peter gik fra skibet med guitaren, og imens var der én som holdt nøje øje med ham. Det var ikke én, som Peter eller Carl havde lagt mærke til, men havde i den grad lagt mærke til dem. Han havde holdt nøje øje med dem under hele turen over Atlanten. Faktisk havde han holdt øje med Carl, lige siden Carl havde samlet guitaren op i Göteborg, hjemme i Sverige.

Manden var røver. Hjemme i Sverige havde han stjålet en masse penge og gemt dem alle sammen i guitaren, hvilket faktisk ikke var så dumt, som det måske lyder, for da politiet løb efter ham, løb han ind i en smal gade, hvor der stod en masse skrald og skrammel. Han stillede guitaren midt i al skraldet og skrammelet, og så løb han videre. Da politiet fangede ham, havde han ikke nogen stjålne penge på sig, og de kunne ikke anholde ham. Og så spadserede han stille og roligt tilbage til den lille gade for at hente guitaren, men han kom lige præcis ét minut for sent, for han kom lige i tide til at se Carl samle guitaren op. Og lige siden havde han fulgt efter Carl. Han ventede bare på en chance til at snuppe guitaren med alle pengene.. Og nu så han, at Peter fik guitaren. Han så Peter gå fra skibet, og derfor fulgte han i stedet efter Peter. Han fulgte efter ham dag og nat som en skygge...

SKYGGEN (Halberg)

Peter spillede på gader og torve for at tjene penge, og røveren var altid i nærheden. Når Peter blev sulten, købte han noget at spise. Måske spiste røveren også, men han holdt samtidig øje med Peter. Når Peter var træt, gik han ind i en park og lagde sig på græsset eller på en bænk. Han brugte sin rygsæk som hovedpude og holdt den ene arm rundt om mandolinen og den anden stramt rundt om guitaren. Røveren var aldrig langt væk. Han ventede hele tiden på at få lejlighed til at snuppe guitaren med alle pengene i.

SKYGGEN (Halberg)

Peter kunne faktisk godt mærke, at en eller anden fulgte efter ham, selv om han ikke vidste hvorfor eller hvem det var. En gang i mellem vendte han sig lynhurtigt omkring, men så var der alligevel ikke nogen. Men han var ved at blive ret træt af det, og en dag da han gik langs med nogle togs Skinner, så han et godstog starte op et stykke væk. Da toget langsomt kørte op på siden af ham, tog han en hurtig beslutning. Han kastede guitaren og mandolinen og rygsækken ind gennem en åben dør i en tom godsvogn, og så sprang han selv op.

TOGPAN (Halberg)

Det første Peter gjorde, da han kom op i togvognen, var at samle mandolinen og rygsækken og guitaren op. Men da han samlede guitaren op, faldt nogle pengesedler ud af den! Nu var Peter altså ikke dum. Han kiggede ind i guitaren. Der var godt nok et eller andet inden i den. Det var mærkeligt, at han ikke havde lagt mærke til det før! Han løsede strengene og stak hånden ned i guitaren. Den var fyldt med pengesedler! Nu kunne Peter godt regne ud, at manden fulgte efter ham på grund af pengene. Han proppede pengesedlerne ned i sin rygsæk, men lige meget hvor meget han maste, var der ikke plads til dem alle sammen. De sidste måtte han putte rundt om i lommerne. Han stillede guitaren i et hjørne, og så gik han hen til døren, for at se, hvor toget kørte. Der var nemlig ikke nogen vinduer i godsvognen. Lige til venstre for døren var der en stige, som førte op til taget af togvognen. Peter tog mandolinen over den ene skulder og rygsækken over den anden, og så kravlede han op ad stigen, op på taget af togvognen. Toget kørte ikke særlig hurtigt, men alligevel gyngede det en hel del fra side til side, og Peter gik forsigtigt ud til midten af taget. Han satte sig forsigtigt ned. Solen skinnede. Han var glad for, at han endelig var sluppet af med sin forfølger. Han kiggede sig omkring. Toget var på vej ud af byen. I det fjerne kunne Peter se et bjerg. Der var en tunnel gennem bjerget, og på den anden side af tunnelen var der en høj bro over en kæmpestor sø. En flod brusede ned ad bjergsiden.

Nu kørte toget ud på en lang lige strækning, og det begyndte at køre hurtigere ... og hurtigere. Jo hurtigere toget kørte, jo mere gyngede det fra side til side. Der var ikke andet for Peter at gøre, end at holde godt fast og håbe på, at han ikke trillede af..

Pludselig kunne Peter fornemme, at han alligevel ikke var alene på taget af togvognen. Han vendte sig forsigtigt om. På taget af togvognen lige bag den vogn, hvor Peter, var der en mand. Han sad helt stille. Han fortrak ikke en mine. Han stirrede bare direkte på Peter. Det måtte være røveren! Og nu rejste røveren sig halvt op. Toget gyngede så voldsomt, at han ikke turde rejse sig helt. Nu halvt kravlede, halvt gik han mod Peter alt imens han rodede i baglommen efter noget. Han trak hånden op af lommen. Han havde en pistol i hånden. Han tog sigte og han skød efter Peter, men heldigvis kørte toget meget hurtigt nu, og det rystede og gyngede så meget fra side til side, at røveren ikke kunne sigte ordentligt, og han ramte forbi. Puha, tænkte Peter, han havde ikke lyst til at se, om han ville ramme forbi næste gang, men det havde han heller ikke tid til at spekulere på, for nu kørte toget ind i tunnelen. Peter nåede lige i sidste sekund at kaste sig på maven. Toget buldrede gennem tunnelen i bælgravende mørke, mens det gyngede voldsomt fra side til side. Der var ikke meget plads. Peter kunne ligefrem mærke, hvordan hans hår en gang i mellem rørte tunnelens loft. Han lukkede øjnene og gjorde sig så tynd og lille som muligt. Og så eksploderede sollyset, da toget kørte ud af tunnelen. Lige så snart Peter havde vænnet sig til lyset igen, kiggede han, for at se om røveren stadig var med.

Det var han. Og nu halvt kravlede, halvt gik han igen mod Peter. Han løftede igen pistolen. Og så var det at Peter igen tog en hurtig beslutning. Han tog fat i mandolinen med den ene hånd og rygsækken med den anden og mavede sig hen til kanten af togvognen. Han kiggede ned. De kørte på broen over søen, og Peter kastede sig ud!

Et øjeblik var det som om han svævede. Han baskede lidt med armene som en fugl. Peter syntes, han kunne se guitaren i hjørnet i togvognen. Så susede toget forbi ham. Han så en and, der dykkede efter en fisk, og han så en robåd ved bredden af søen. Der sad en mand i båden. Han så at manden havde en fiskestang i hånden. Og så ramte han vandet og røg dybt, dybt ned...

Da han ikke sank længere, begyndte Peter at svømme op mod overfladen.. gennem skove af tang og store stimer af fisk og vandmænd og brandmænd. Og da han næsten ikke kunne holde vejret længere, kom han prustende op til overfladen. Han

trådte vande, mens han fik pusten igen, og så begyndte han at svømme mod land. Men han skulle ikke svømme ret længe, for fiskeren havde roet ham i møde, og nu hjalp han ham op i sin robåd, og sammen roede de i land. Da de kom ind på bredden, tog Peter sit våde tøj af mens fiskeren tændte et bål. Han fik et tæppe om sig, og da det blev aften, stegte de fisk, mens Peters tøj og mandolin lå og tørrede i varmen fra ilden. Og da det blev mørkt, sad de ved gløderne fra det knitrende bål, og så fortalte Peter hele historien om Carl og røveren på toget og pengene i guitaren.

SLOWPAN (Halberg)

Men imens kørte toget videre. Bankrøveren var stadig om bord på toget. Han havde været lige ved at springe efter Peter, men han havde standset op i sidste øjeblik. Han havde nemlig bemærket, at der var noget Peter ikke havde med sig. Guitaren! Måske havde Peter slet ikke opdaget pengene i guitaren! Måske var guitaren med pengene stadig om bord på toget?! Røveren kravlede ned ad stigen og svingede ind i godsvognen. Ganske rigtigt! Guitaren stod i hjørnet. Han skyndte sig hen til den. Men strengene var løsnet og pengene var væk. Røveren blev edderspændt rasende! Han blev så rasende, at han kastede guitaren ud af fra toget. Netop samtidigt kørte toget forbi et lille træhus. I haven stod en hængekøje mellem to store træer. Guitaren fløj ud ad toget og landede direkte i hængekøjen!

Manden som boede i huset var lystfisker. Han sad netop og stegte fisk ved søen sammen med Peter. Men næste dag da han kom hjem, fandt han guitaren i hængekøjen. Han spekulerede og spekulerede. Han tænkte indtil der kom røg ud af ørerne, men han kunne simpelthen ikke regne ud, hvordan guitaren var havnet i hængekøjen. Men han tog den med ind i huset og stillede den i et hjørne i sin stue. Og der stod den lille guitar og samlede støv i mange år...

Fiskeren kunne ikke spille guitar, så han havde ikke en gang sat strengene på igen. Men en gang i mellem, når han sad i sin lænestol om aftenen, kom han til at kigge på guitaren, og så kom han i tanker om den mærkelige historie om Peter, der dumpede ned i søen og på guitaren, som havde ligget i hans hængekøje.

EN MÆRkelig HISTORIE (Halberg)

Peter gik af sted indtil han kom til en by. Han fortsatte han med at spille rundt omkring på værtshuse og gader, og når han blev træt af en by, vandrede han bare videre til den næste. Han købte en banjo for nogle af pengene, han havde fundet i guitaren.

Røveren så han aldrig mere til.

BANJOISM (Banks)

Og den lille guitar stod i hjørnet i fiskerens stue i mange, mange år, indtil fiskeren en dag tog den med ind til byens sportsbutik, hvor han byttede den til en ny fiskestang. Og så tog han ud at fiske. Ejeren af sportsbutikken solgte guitaren videre til en musikforretning, hvor de tørrede støvet af den og pudsede den og satte nye strenge på den. Så hang de den i vinduet med et skilt, hvor der stod: TIL SALG. Guitaren fik ikke lov til at hænge ret længe i vinduet, før en vandringsmand kom spadserende forbi. Da vandringsmanden tilfældigvis kiggede op og så guitaren, standsede han med det samme.

Hvad Søren, tænkte han, der hænger jo min gamle guitar!

Det var nemlig Carl. Efter mange år havde han savnet at vandre, og så havde han sagt sit job op på Amerikabåden og taget sine gamle vandrestøvler på. Men efter at

han havde arbejdet i så mange år, havde han råd til at købe sin guitar tilbage, og det gjorde han.

Carl gik igen ud ad landevejen og spillede sin sang, og han tænkte ofte på, hvor forunderligt det var, at han havde fundet sin gamle guitar igen. Men han kunne ikke regne ud, hvordan det kunne lade sig gøre. Og han kunne jo heller ikke så godt spørge guitaren...

HVIS TING KUNNE SNAKKE (Banks)

*Tænk hvis ting ku tale
hvad ville de så sige?
ville de fortælle noget
som skete for længe siden?
Hvad med hemmeligheder
sku man være på vagt?
Skulle man altid passe på
om tingene fik det sagt?*

*Tænk hvis ting ku snakke
Tænk hvis ting ku snakke
Tænk hvis ting ku snakke*

*Hvad hvis sko ku' prale med
hvor de havde været henne
eller brokke sig hvis nu de hellere
ville blive hjemme?
Eller hvad så med ens briller
hvis de nu kedede sig
ville de så bede en om
at kigge den anden vej?*

*Tænk hvis ting ku snakke
Tænk hvis ting ku snakke
Tænk hvis ting ku snakke*

*Hvad hvis vægge hviskede
hver gang du kom forbi
og legetøj og borde
og selv gulvet stemte i
Og hvad nu hvis man cykled'
og ik ku finde vej
så ku man bare bede sin cykel
om at hjælpe sig*

*Tænk hvis ting ku snakke
Tænk hvis ting ku snakke
Tænk hvis ting ku snakke*

*Men hvis alle ting ku tale
og de talte hele tiden
så kunne man aldrig være i fred
der ville aldrig være stille
Tror du det ville være sjovt?
Næ, det ville være noget værre rod
vi skal nok være glade for
at ting ikke siger noget*

*Tænk hvis ting ku snakke
Tænk hvis ting ku snakke
Tænk hvis ting ku snakke*

Se og hør mere på www.bankshalberg.dk